

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

8. augustā

Ceļojot pa Eiropu vai Ameriku ar auto, viena no manām it kā nenozīmīgām pieredzēm, par kuru bieži iedomājos, ir tā, ka pārbraucot valstu, štatu robežas, kuras novilkusi cilvēki, ārēji vēl nekas nemainās. Daba un dabiskā vide tev priekšā - pāri robežai ir tā pati vai līdzīga tai, kas bija pirms robežas šķērsošanas. Bet tad, kad esi iebraucis pirmajā apdzīvotajā vietā, tu redzi un dzirdi, ka cilvēki, iespējams, runā citā valodā, tiem, varbūt, ir citi uzskati, tie lieto citu naudas sistēmu. Droši vien, tu tam biji gatavs, tomēr tas savā ziņā arvien ir pārsteigums. Tātad, robežas, ja tās nav Radītāja un dabas novilkta, ir mūsos pašos, tās ir mūsu pašu radītas. Mēs ticam, ka tās ir nepieciešamas, mēs tās gribam ieaudzināt bērniem. Tās katram var būt atšķirīgas, laika gaitā tās var mainīties. Robežas ir mūsu ārējās dzīves neatņemama sastāvdaļa. Cilvēki nereti negrib atzīt, ka arī iekšēji tie sevi nodala no tiem, kas šķiet sveši, savādāki, grūti saprotami, grūti pieņemami. Šobrīd situāciju saistībā ar mūsu pieredzēm par robežām nešaubīgi saasina dažādo "ekspertu" un mediju (cik dīvaini šobrīd ir vispār lietot jēdzienu "*sabiedriskie mediji*") viedokļi, no ārpuses nākoši vairāk vai mazāk agresīvi un nemākulīgi spiedieni, pret kuriem neizbēgami liela daļa cilvēku, kas tos sastop, pilnīgi dabiski vairāk vai mazāk izjūt nepieciešamību nepakļauties, no tiem norobežoties. Tā, gribot vai negribot esam izveidojuši jaunas - mākslīgas un patiesībā - kaitīgas robežas, un, lai tās pārvarētu, būs nepieciešams krietni ilgāks laiks, nekā tas, kurā šīs robežas tika radītas.

Tā rezultātā sev apkārt redzu un dzirdu, kā, jūtot šīs – jaunās robežas, mūsu līdzcilvēki nereti meklē jaunus dzīves modeļus, kuros to iekšējā pasaule būtu saskaņā ar ārējo. Jo, mākslīgi novilkta robežu situācija neizbēgami nozīmē arī izteiktu vai neizteiktu konfliktu ar citiem, varbūt -

ar sevi. Šajā kontekstā arvien spilgtāk un jaunā gaismā iezīmējas jautājumi par uzticēšanos, atbildību un brīvību. Arī tie ir jautājumi par robežām – iekšējām un ārējām.

Zīmīgi, ka šajā nedēļas nogalē baznīcās tiek lasīti Kristus vārdi: “*Maize, ko es došu par pasaules dzīvību, ir mana miesa*” (Jn. 6.51). Tajos atklājas jebkuras patiesas reliģijas, patiesa garīguma jēga, uzdevums, mērķis: pieredzēt, uzņemt, būt uzturētam un parādīt pasaulei dzīvību dodošo uzturu pāri visām cilvēku novilktajām robežām. Mūsu laika teologs Metjū Fokss (*Matthew Fox*) raksta: “Mēs esam Dievā un Dievs ir mūsos. Ar vārdu “mēs” es nedomāju tikai cilvēkus, bet visas būtnes. Universs ir Dieva klēpis. Mēs tajā peldam kopā”. Mūsu pašu, latviešu jaunais, ārkārtīgi interesantām, dziļām domām bagātais autors Kaspars Zlidnis raksta: “Katra ūdens pile ir bezgalīgs un mūžīgs okeāns. Katrs koks ir vesels mūža mežs. Katrs smilšu grauds ir bezizmēra svētā zeme. Katrs mākonis ir visas plašās debesis. Tikai cilvēks vēlas būt personība un individualitāte, kas pati sevi norobežo un ierobežo sava prāta rāmjos, noniecinot savas saknes un savas esības kodolu, kas ir tas pats kodols, kas ir visam esošajam.”

Robežas audzina. Tās parāda, kas tu esi, un, kas neesi. Patiesās – Radītāja un dabas noliktās robežas bieži nesakrīt ar mūsu – cilvēku nospraustajām. Radītāja un dabas nospraustās robežas ir labi ievērot, bet cilvēku nospraustās, kad tās sāk par daudz spiest, un, kad esi tam gatavs – pāriet. Tā notiek tava izaugsme. Pieredzi par tādu robežu pāriešanu – savienošanos ar Radītāja spēku un Kristu kā visas esības dzīvības maizi patiesi un spēcīgi izsaka sv. Patrika lūgšanas vārdi: “Es ceļos debesu spēkā, saules gaismā, mēness staros, uguns spožumā, zibens ātrumā, vēja straujumā, jūras dziļumā, zemes stiprumā, akmens cietumā”. Lai tas piepildās tev un man!